

El 15-M i l'esquematisme revisionista

El passat 15 de Maig una desconeguda ràbia va sortir als carrers del país, encenent l'espurna de la indignació popular que porta temps forjant-se a la calor del gradual desgast del model polític espanyol, amanit en els últims anys amb unes gotes de crisi econòmica.

El 15 de Maig els comptes estaven ben clars, quedaven set dies per a les eleccions municipals, una etapa cim a la democràcia burgesa doncs és a través d'aquests moments de democràcia com el capital renova, si s'escau, als gestors de la seva dictadura. Donades les dates el 15M només podia ser observat per tots aquells que participen del circ electoral com un element després del qual agotar-se per esgarrear uns quants vots. I és que en això consisteix tota campanya electoral, a convertir l'oferta pròpia en la millor de l'aparador per atreure el major nombre de votants possible.

El Govern socialista, en caiguda lliure, estenia la mà als manifestants, encara que amb torpesa inusitada van ser els seus cops en la nit madrilenya els que van donar ales al moviment. El Partit Popular, aquesta vegada en el paper de l'oposició, bramava contra el moviment que prenia els carrers demanant al Govern que imposés l'ordre constitucional enfront del Soviet de Sol, com va denominar el fascio televisiu a l'Assemblea de la capital. Els que concentren la representació de l'aristocràcia obrera, CCOO i UGT, van fer "mutis por el forro", mentre les seves bases de recolzament a la sorra política, els partits revisionistes, es van reinventar a si mateixos erigint-se en defensors de la classe obrera i en acusadors de qualsevol tipus de moviment interclassista que s'interposés entre les seves paperetes electorals i els potencials electors que se'ls podrien perdre pel camí de la indignació. I en això coincidien, no sense contrariar-se entre ells, des del conglomerat del PCE-IU fins al PCPE, passant per tot aquest desert de sigles que opera entre mitges i que en els últims temps s'ha encimbellat a la unitat oportunista amb la marca registrada de la CUC.

Fills d'una època: L'impasse de la Revolució Proletària I el desgast de l'imperialisme El moviment del 15M va sorgir des de diversos col·lectius que, organitzats des de les xarxes socials regides per internet i al no sentir-se representats per les timorates respostes que el sindicalisme i les diferents organitzacions d'esquerra donaven a les retallades socials implementades pel govern, van decidir constituir-se ells mateixos en el motor de la mobilització social. El context en què es desenvolupen aquests moviments, Democràcia Real Ya, Anonymous... és el d'un descrèdit de l'aparell representatiu de la burgesia projectat en les mateixes institucions de l'Estat i en els seus diversos òrgans d'enquadrament de masses, com els sindicats i les diferents estructures partidàries que antany vertebraven als moviments socials des de l'esquerra. El desgast del model de la transició s'ha transmès a tots aquests organismes que reconduïen les lluites parcials de les masses, que cada vegada s'han anat desplaçant més i més cap al pacte directe amb l'Estat. Aquest desplaçament els ha fet anar deslligant-se gradualment de les seves masses, a les quals van deixar sense la llera o recorregut de lluita per a la concertació a través de la qual desembocaven tard o d'hora totes les "batalles socials" enfront de les instàncies de l'Estat imperialista, lloc d'arbitratge de tot conflicte, des de SINTEL i el Prestige fins al No a la Guerra. Això sobretot s'ha acusat en les últimes legislatures governades pel PSOE on els sindicats s'han obstinat per complet en les tasques d'Estat, deixant a casa o a la terrassa a les masses que representaven, que veïen des del benestar com la seva economia era negociada per les seves cúpules organitzatives, les quals s'han mimetitzat amb l'aparell burocràtic de l'Estat. D'altra banda aquesta pau social externalitzada en l'absència d'un moviment de resistència econòmica als carrers(1), va deixar sense paraigües sota el qual acollir-se a totes les organitzacions revisionistes que el seu programa sindicalista passava per la unitat amb les masses des d'aquestes lluites econòmiques i de reivindicació davant l'Estat. I això últim no podia ser d'una altra manera doncs el revisionisme al ser corretja de transmissió de l'aristocràcia obrera s'ha vist embolicat també en la crisi de representativitat d'aquesta i el descrèdit que ha corroït al sindicalisme oficial s'ha estès a tot lo alternatiu on per ser pitjor la situació d'entrada, la crisi repercuteix més, relegant-se qualsevol increment en les seves files de militants i/o votants a escissions col·lectives o individus rebotats pel desencantament en què els sumeixen les organitzacions hegemòniques d'aquest acomodat sector social: CCOO i UGT nodreixen als sindicats alternatius; el PCE-IU segueix desplaçant a la seva cada vegada més mins

militància cap a la seva esquerra quedant-se la coordinadora com un esquelet de buròcrates destinat a acaparar unes engrunes de poder parlamentari, sent exemple d'això la última disputa d'IU Federal amb la seva federació extremeña o les escandaloses negociacions de Ezker Batua amb el PNB a Àraba(2).

La crisi de representativitat del sindicalisme realment existent no prové de l'actuar del moviment revolucionari, sinó de l'esdevenir propi de la societat burgesa espanyola i per això el referent de les masses del 15M no podien ser ni la lluita de classes, ni l'organització de nou tipus, ni la Revolució Socialista, atès que perquè tot això sigui referent de qualsevol moviment social és indispensable que el programa d'emancipació estigui ja en pugna amb l'ordre existent, situació aquesta que es donava en el passat a l'empara de la Revolució d'Octubre i la Xina Roja, amb el Comunisme convertit en l'horitzó dels pobles del Món, però que a dia d'avui està truncat pel final del Cicle d'Octubre. Per tant el referent que tenen avui les masses és el de la reproducció del marc social en què s'hagin inserit que com a màxim, sembla, solament podrà ser millorat amb més democràcia, amb més participació, amb més transparència i repartiment de la riquesa. Per això el moviment del 15M, un autèntic i veritable moviment de masses, es nodreix d'un conglomerat d'idees que es concretitzen en un programa de reformes de l'aparell estatal representatiu, al que se li afegeix una mica de keynesianisme, que per cert, i com ja veurem, és bastant similar al que enarbora el comunisme republicà.

El 15M no posa en qüestió la democràcia burgesa, doncs l'entén com a abstracta i eterna, exempta de contingut classista i alliberada de rendir comptes davant el proletariat revolucionari, com la última i més elevada instància a que pot arribar la humanitat quant a organització política. El capitalisme globalitzat, l'imperialisme, s'intueix com un excés que pot ser democratitzat i governat per tota la societat: gestió de la riquesa per part de la ciutadania i no dels mercats és el que es reclama. Programa polític netament burgès, per descomptat, però que es torna lògic en unes masses que en l'actualitat no tenen cap altre referent contraposat al capital. Entre d'altres coses perquè la seva suposada avantguarda de classe ha liquidat durant dècades el seu programa de classe i s'ha acontentat amb abandonar principis, rebaixar discurs i conciliar amb qualsevol moviment que existís per acumular forces fent seu el programa interclassista de la República popular i federativa, de la Tercera República antimonopolista que no seria dictadura del proletariat però que tampoc seria dictadura de la burgesia... en definitiva, reproducció de la ideologia burgesa *podrida d'interclassisme anti-marxista del que ara pretenen desprendre's els nostres revisionistes per situar-ho com a anatema del 15M. Però no avancem esdeveniments doncs amb el revisionisme *fariseu ajustarem comptes més a baix.

Prosseguint amb la qüestió de la crisi del sistema polític de la transició que es reflecteix en tot l'aparell de representativitat, el 15M s'ha caracteritzat per ser una novetat. Els "xerraires" i altres a sou de la burgesia posen l'accent en lo nou, que aquest moviment s'ha gestat des d'internet i per això el desenvolupament tecnològic ha estat la clau en l'èxit de la mobilització. Anàlisi superficial aquest i molt propi de les escombraries propagandístiques dels matins, les sobretauls i les nits de tertúlia espanyolaza, on potser s'enredri algun seguidor del revisionisme pro-soviètic o de Deng Xiaoping i la seva teoria de les forces productives, però que no mereix que ens entremetiguem en ell.

Nosaltres com a marxistes posem l'accent de tota anàlisi en les classes socials, les seves relacions i les seves formes organitzacionals i encara que comprenem que el 15M no té gens de nou, sí que té molt de novedós puix que, com ja hem dit, és un moviment que ha sabut, gairebé sense saber-ho, navegar en la política fora dels òrgans tradicionals d'enquadrament de masses i als quals la constitució del 78 els va atorgar els ressorts legals per ser tals. Aquest "apartidisme", una de les principals característiques del moviment, afavorida des de l'interior del mateix i de la societat en què es desenvolupa, aquesta desconexió pel que fa a les sigles de tota la vida, és la complexa i contradictòria expressió de dues tendències entrecruades i que són característiques de l'època que ens ha tocat viure. D'una banda aquest apartidisme està compost per prejudicis anti-organitzatius i individualistes, producte de l'alienació burgesa, que allunyen a les masses de la necessitat de donar sustentivitat a l'organització i de la comprensió que aquesta s'articula sobre la base d'objectius previs. D'aquesta consciència burgesa només es pot escapar des de la autoconsciència del subjecte, és a dir, des de la ideologia marxista-leninista enarborada per

l'avantguarda revolucionària en unitat amb la resta de la classe, convertint-se en moviment real de transformació de les coses com a subjecte col·lectiu revolucionari, com a Partit Comunista. No obstant això, d'altra banda les masses reflecteixen en el seu apartidisme la crisi d'inoperància dels models organitzatius hegemònics avui dia: partits burgesos, sindicats reaccionaris, organitzacions revisionistes... A més aquesta falta de filiació particular ha permès als indignats mantenir durant un temps en escac a tot l'establishment que, encara que a gratcient, exagerava les seves acusacions al 15M, titllant-ho de violent, anti-sistema, proetarra... la veritat és que no sabia molt bé per on podia sortir la cosa a curt termini. I no són gratuïtes nostres paraules perquè ¡tirem d'hemeroteques!, des de la imposició de l'ordre constitucional no ha estat fins a un 15 de Juny de 2011 que els cossos repressius de l'Estat s'han vist obligats a escortar a la plana major d'un govern per garantir el desenvolupament d'una sessió parlamentària. I és que el setge del Parlament de Catalunya per part dels indignats s'ha guanyat ja formar part de la història recent de lo polític a l'Estat espanyol. I és quelcom que sens dubte no s'hauria gestat si els piquets policials d'UGT, CCOO, CGT..., a els qui rendeixen homenatge els revisionistes, haguessin manejat el "cotarro".

De l'anàlisi del 15M s'extreu també la tensió que viuen avui les relacions entre les classes dominants. El govern del PSOE va començar apallissant al moviment, però ràpidament va recular, no oblidant-se de la seva necessitat d'acumular forces per a les properes eleccions generals, fixades, casualment, en un 20-N. El PP des de la tranquil·litat que dóna el paper opositor insistia en el desallotjament de les places i el compliment escrupolós de la llei. I entre mitges la Junta Electoral Central, composta per elements altament reaccionaris de la magistratura i l'acadèmia burgesa, esperonava la contradicció declarant il·legals les concentracions dels indignats durant la jornada de reflexió prèvia al 22M, evidenciant la escletxa oberta entre els dos grans sectors de la burgesia monopolista espanyola. Escletxa que s'estén a altres *lides com per exemple el conflicte a Euskal Herria on, a més de en el discurs partidari, la separació de la classe dominant es reflecteix en el mateix Estat fins al punt que alts comandaments policials propers als socialistes són asseguts en la banqueta per la judicatura(3) per portar el pes de les negociacions del govern amb ETA. I aquesta és segurament la punta de l'iceberg respecte a les contradiccions en el si de l'aparell repressiu de l'Estat, i que *transcendeixen a l'opinió pública, sobre la qüestió basca.

Una vegada passades les eleccions, els intents resolutoris del problema de les acampades, per part de la Generalitat, d'acord amb els criteris esgrimits pel PP, van permetre novament ponderar que la visió d'Estat dels uns i els altres és bastant diferent: mentre els socialistes seguien apostant per contemporitzar esperant que el moviment s'esgotés en si mateix, els conservadors catalanistes van llançar als seus gossos de presa contra les masses en diverses ocasions, succeint-se així la lògica de tot moviment espontaneïsta d'acció-reacció. Des de la Conselleria d'Interior van fomentar l'estratègia de la tensió infiltrant als gossos entre els manifestants, sembrant el dubte policíac en unes masses inexpertes en la confrontació policial i a les quals, sens dubte, ajuda a pacificar el revisionisme amb els seus estridents i paranoics crits contra les actituds paramilitars, l'esquerranisme i la violència que "fan el joc a la policia" i que desnaturalitzen les manifestacions a les quals ells prefereixen acudir a ritme de batucada, per amenitzar les seves consignes sindicalistes i *petitburgeses. I per a mostra el botó de l'últim Primer de Maig celebrat a Barcelona.

El cercavila alternatiu convocat per no coincidir amb les cavalcades de CCOO i UGT va acabar en disturbis quan un grup d'autònoms i anarquistes es va llançar contra uns aparadors. Les forces policials no van trigar a actuar i donat el nivell d'organització esgrimit per cadascun dels contrincants, quinze manifestants van acabar detinguts. Van trigar poc els revisionistes a fer saltar les alarmes de la infiltració policial, model clàssic d'interpretació dels fets per part del revisionisme quan esdevé alguna cosa en el que ells no són cap de cartell: la revolta a Líbia l'ha provocat la CIA, les Brigate Rosse eren els serveis secrets italians, els anarquistes grecs policies disfressats que es cremen "a lo bonzo" per desacreditar al KKE (4) i els del 15M un invent de la dreta i el Ministeri d'Interior. Així les joventuts del PCPE-PCPC van acusar a aquest "Bloc Negre" de facilitar àmpliament la repressió policial "donant el pretext perfecte a la policia per reprimir als manifestants i criminalitzar de nou una manifestació que ja hem qualificat com un clar avanç de les esquerres anticapitalistes"(5). Com es va demostrar uns dies després(6), la policia no necessita cap pretext per actuar, li val amb el text constitucional que sanciona el monopoli de la violència d'uns pocs en defensa de la propietat privada capitalista i tota la seva superestructura social. De fet

l'existència mateixa de la policia i altres destacaments armats és l'actuar constant de la burgesia sobre els oprimits, amb independència que ploquin o deixin de ploure els pals en un moment donat.

Però el problema principal del nostre temps no és que els anarquistes practiquin una violència *anarquitzant o que els militants autònoms professin culte a l'espontaneïsm i l'insurreccionalisme, tradicions de les quals beu també el revisionisme hegemònic, que, no obstant això, es manté fidel a l'anvers necessari de l'espontaneïsm: l'oportunisme sindicalista i el cretinisme parlamentari. El problema principal, i al que ha de remetre's sempre l'avantguarda proletària, està que el proletariat manca avui de les bases ideològiques i de l'organització necessàries per exercir la violència d'una manera revolucionària, sabent retirar-se davant la repressió estatal i, sobretot, adherint a les masses proletàries a la línia política del proletariat revolucionari entorn del com han de construir-se concèntricament tots els instruments de lluita revolucionària de la classe obrera, per trencar així amb tot espontaneïsm, incloent la seva versió terrorista, que retorna igualment a l'obrer a la seva posició subordinada respecte al capital.

Però amb això com en tot. Mentre l'actitud del proletariat revolucionari és la d'assenyalar les manques per superar-les, el revisionisme torna sobre les seves perorates pacifistes cap a on empeny a les masses cada vegada que obre la boca, assumint al costat de la burgesia l'exclusió de qualsevol forma de violència com a necessitat per a la participació de les masses en el moviment polític, al qual reclouen al parlament, servint a la burgesia com ho feien els "txotas" que fomentaven entre els indignats la delació a la policia en cas que detectessin a violents durant les mobilitzacions del 15M. Com si el pacifisme i la por a la violència fossin innats als obrers i no un producte de l'alienació al que els sotmet el sistema imperant. En definitiva com si fos un problema de l'ésser i no de la consciència, donant-se així la mà amb l'espontaneïsm anarquista al que diuen criticar: uns perquè s'obliden per complet de la consciència revolucionària i creuen que la seva propaganda pel fet mourà muntanyes i es reflectirà mecànicament en la consciència dels obrers; uns altres perquè cuiden el que la classe obrera es mantingui lligada a la seva posició objectiva en la producció capitalista lloant la consciència sindicalista, reaccionària en última instància, que, producte de l'espontani, és només el reflex del que és la classe en si i oculta el que és per a si.

Esquemes trencats per la pràctica

Des del MAI portem molt temps bregant per reconstituir el comunisme des de l'aprehensió de la ideologia revolucionària. Per a això hem traçat una línia de treball on destaquem com a vital el Balanç del Cicle d'Octubre per part de l'avantguarda en honor de reconstituir la pròpia ideologia marxista-leninista per donar amb les necessàries limitacions de partida de l'anterior Cicle de la Revolució Proletària Mundial, productes inevitables del context històric en el qual es va forjar el primigeni marxisme, i poder així enfrontar el Nou Cicle de la RPM des d'una posició d'avantguarda i consciència més elevada que, sens dubte, permetrà al proletariat aconseguir majors cotes revolucionàries que en les que es va estancar el nostre moviment durant el Cicle d'Octubre.

Això ens ha valgut l'animadversió de tots els defensors del revisionisme en les seves diferents formulacions, les quals van coadjuvar decisòriament per a aquest estancament del moviment revolucionari i la conseqüent restauració del capitalisme en la Unió Soviètica i a la República Popular Xina. La versió d'aquests en l'Estat espanyol mai ha estalviat en (des)qualificatius a l'hora de referir-se a aquest pla de Reconstitució: esquematisme, dogmatisme, esquerranisme, idealisme, teoricisme... Pel que sembla i segons ells l'etapa de reconstitució ideològica és un ensomni nostre i del que es tracta és, sense perdre més temps!, d'acudir a les masses. En temps de les bonances cícliques de la producció capitalista, el vell esquema socialdemòcrata (superat per la pròpia experiència d'Octubre) sindicat-partit-"revolució" (en realitat, reforma) és, en boca dels nostres revisionistes, impecable: "Com ja hi ha teoria per a estona només falta un moviment obrer en el qual inserir els nostres lemes per fer la Revolució". Però clar, això sí que és només teoria! doncs mancant el gran moviment econòmic de la classe, els nostres teoritzadors del practicisme (perquè poques, per no dir cap, són les lluites econòmiques de masses que ells organitzen i dirigeixen), haurien de construir-ho "artificialment" a força de convertir a el "Partit Comunista" (desnaturalitzat, doncs no és el partit de nou tipus leninista, sinó la reproducció del vell esquema del partit tradeunionista) en el mer aglutinador de totes les lluites parcials de la classe obrera.

Doncs bé, entre aquests artificis va arribar la crisi i l'esquema teòric per fi podria confrontar-se amb la realitat: no eren les crisis les que esperaven al moviment obrer? No eren les lluites econòmiques de les masses les que permetien a l'avantguarda acudir amb el seu missatge revolucionari a aquestes? Sí? Era així la pel·lícula? Llavors alguna cosa ha fallat. I no serà perquè els revisionistes no ho han intentat des del seu "treball militant". El cotxe-escombra de tota manifestació econòmica, des de un E.R.O. a Sevilla fins a la defensa de la Sanitat Pública madrilenya, està integrat indefectiblement per la plataforma de torn del revisionisme a través de la qual es reparteix el seu pamflet oportunista, plagat en general de tota sort de mesures concretes per a pal·liar el malestar del poble i acumular forces... per a la reforma de l'imperialisme.

Les "Cinc Mesures Urgents" del PCPE, la "Alternativa Social Anticapitalista" del PCE, les "20 Mesures anti-crisis" del PTE-ORT i de la UP, la "Carta Oberta a l'Esquerra Alternativa" d'Esquerra Anticapitalista, el "Pla de Mesures d'Urgència" de Corrent Roja... a tots aquests programes de reformes concretes del capital que exposa el revisionisme podríem intercanviar-los les sigles i ningú s'adonaria. Són les propostes de sempre. Gairebé les mateixes que quan tots aquests estaven coaligats a Izquierda Unida. Però això és aigua passada, la qüestió és per què aquests programes de reforma no han calat entre les masses? Potser han estat ambiciosos a l'excés amb la seva llista d'encàrrecs de la petita-burguesia elevada a "programa anti-capitalista". O potser han rebaixat tant el seu discurs que aquestes avantguardes republicanes han estat superades per les masses als carrers. Perquè ja que no ho diuen ells, ho direm nosaltres: Els programes "revolucionaris" entorn dels quals porten dècades rondant els revisionistes, estan a l'altura del nivell de consciència política al que arriba un moviment espontani de les masses populars, que inclou a diverses classes socials. I que no es ventin els nostres oportunistes, perquè aquest moviment espontani és producte del fàstic d'una part de la població (petita burgesia i aristocràcia obrera fonamentalment) davant una situació de devaluació de les seves condicions de vida i no del bon fer del comunisme republicà. Les masses profundes del proletariat no estan en el 15M encara que hi hagi molts obrers que participin del moviment (en baralles d'anàlisi estadística no anem a caure, doncs el que determina el caràcter de classe d'un moviment és fonamentalment el seu programa polític). El que hem d'assenyalar és que les sol·licituds reformistes dels indignats s'entenen com a bandera d'un moviment contestatari davant la proletarització d'amplis sectors de la població que veuen en la defensa de l'Estat del benestar, dels sectors estatals, de l'ocupació pública... el seu model de societat. I ull! la petita burgesia i l'aristocràcia obrera estan perfectament legitimades per lluitar per aquestes mesures de reforma si així veuen realitzats els seus interessos de classe. Però igual que el 15M es torna en nociu puix que el seu component ciutadani i interclassista aliena al proletariat la consciència de la seva posició com a productor sotmès a la producció i la possibilitat de superació revolucionària de la mateixa, el comunisme republicà tanca el cercle reformista i inapel·lable de la societat burgesa, perquè amb els seus programes ve a assenyalar davant el proletari que fins i tot l'única i veritable transformació social que pot sofrir el capitalisme, la Revolució Socialista, no és més que una complexa unió de reformes del capital que el mantindran lligat al Benestar i als Serveis Públics o Privats d'Ocupació i Desocupació.

Si atenem al PCPE, la seva crítica als indignats cal enquadrar-la en el seu cretinisme parlamentari. Després de les manifestacions del 15M, en l'última setmana de campanya electoralista, el PCPE relatava que el 15M era un moviment destinat a "bloquejar l'avanç d'una posició de confrontació amb les arrels profundes de la crisi capitalista" que a nivell de programa és interclassista i a nivell organitzatiu recupera els "posicionaments més esquerrans"(7) . La confrontació "classista", segons el PCPE, havia de ser, segons sembla, més o menys aquesta:

"Els eixos programàtics de les candidatures del PCPE prioritzen la defensa de la titularitat i la gestió pública dels serveis col·lectius, les polítiques d'inversió lligades a l'ocupació, el reforçament de la participació del poble organitzat en l'exercici del poder polític institucional, i una reforma fiscal que gravi a les classes dominants amb la major aportació a la formació dels pressupostos públics"(8)

"El reforçament de la participació del poble organitzat en l'exercici del poder polític institucional"! això és, reforçar la dictadura del capital des de la seva gestió per part de la classe obrera actualment organitzada, a saber, l'aristocràcia obrera, que és la principal interessada en la gestió pública de l'ordre econòmic burgès. Les úniques diferències entre això i les propostes

desenvolupades per les Assemblees que han recorregut tot el mapa estatal, “Llei de la reforma electoral”, “participació de la ciutadania en les institucions i major transparència de les mateixes”, “manteniment dels Serveis Públics”... són que el PCPE participa a les eleccions i que les observa, les reformes, com un pas en l’acumulació de forces cap a la “Revolució Socialista” mentre que en el 15M s’entenen, amb bastant més honradesa, com una millora o un manteniment de l’ordre democràtic capitalista. El contingut classista de el “socialisme” que propugna el PCPE sobre la base de l’acumulació, sindicalista i parlamentària, de forces queda descrita perfectament en aquestes línies en la qual la seva concepció del Poder es defineix com a socialdemòcrata i reformista, enfront dels plantejaments del comunisme revolucionari que apunten que el “poble organitzat”, si ho entenem com el proletariat i les masses oprimides, només pot “exercir el poder” trencant la màquina estatal burgesa a través de la Guerra Popular i revolucionant les relacions socials generant Nou Poder, sent el nucli de tota aquesta transformació el Partit de Nou Tipus.

Després de la parafernalia de l’ofensiva ideològica a la qual també es remet el PCPE (casualment s’acullen en la ideologia els qui major menyspreu mostren per ella) s’amaga l’oportunisme electoralista així com una ruptura dels esquemes tradicionals del revisionisme: Passada la ressaca electoral, en les manifestacions del 19-J el PCPE al costat de la UP, el PTE-ORT i el CC27-S repartien una “fulla unitària comunista” en la qual defensaven la combinació de la lluita política (per més democràcia) amb les lluites econòmiques en els llocs de treball, basades en la sindicació i la vaga. Només des d’aquesta “reconducció” del moviment dels indignats tindria validesa el dogmàtic esquema sindicat-partit-“revolució”, esberlat definitivament per la crisi del sindicalisme real producte del desenvolupament dels Estats imperialistes i de la integració necessària de l’aristocràcia obrera en la gestió dels mateixos per solapar la descomposició del règim burgès. No obstant això, i per a frustració del demagog, no cal caure en el fetitx del “sindicat” com a agrupació d’obriers en defensa dels seus interessos econòmic-laborals, ja que el model clàssic, ja periclitat, de construcció del moviment concep a el “sindicat” com el lloc on s’aglutinen les masses. Paradoxalment, per a neguit dels nostres oportunistes, aquest model concorda bastant amb el que són les Assemblees del 15M, organismes en què es reuneixen masses per defensar els seus interessos econòmics, que intenten reflectir en lo polític a força de reformisme.

Sindicalisme garratibat i Assemblees populars

Amb tot això, les Assemblees populars havien de constituir-se com a lloc en el qual els revisionistes desenvoluparien la seva tàctica i el seu programa, atès que sempre han estat empoderant-se de la “pràctica concreta”, formant-se en el dia a dia del “tajo” i de les innumbrables vagues que han desfermat (riures apart), fent de “La malaltia infantil de l’esquerranisme en el comunisme” el seu dogma de capçalera per convidar al proletariat a ingressar en els criticocos i votar en les eleccions sindicals i per descomptat, per assenyalar als que defensem la construcció leninista del moviment revolucionari com a pèrfids esquerrans embullats en la teoria. Però com ens temíem, les camarilles oportunistes amb prou feines van entendre el text de Lenin en el qual s’exposava de forma sintètica el procés de construcció del moviment revolucionari rus i alguns dels problemes concrets que va haver de solucionar el boltxevisme i que es reproduïen a l’Europa occidental en la forma, entre unes d’altres, d’una tendència esquerrana que menyspreava, en plena expansió de la Revolució Proletària, el treball dels comunistes a les organitzacions on es concentraven les masses obreres, els sindicats, per no ser òrgans autènticament revolucionaris. Dit sigui de pas aquesta tàctica entrista a els sindicats no va tenir mai com resultat el triomf de la Revolució Socialista, car on es va posar en pràctica com a acumulació de forces anava destinada a sancionar la Revolució per la via de la Insurrecció. Però l’insurreccionalisme, atrapat en el culte a l’espontaneïsm, és una pràctica revolucionària d’un altre període, la de l’ascens del capitalisme i de les lluites revolucionàries de la burgesia que es van apagar amb l’imperialisme. I a la era de la Revolució Proletària, si bé en un primer moment aquesta fos portadora d’elements insurreccionals, aquests es trobaven ja en declivi enfront del vigor i ascens dels elements propis de les revolucions del proletariat com són el partit de Nou Tipus i el Nou Poder, elements construïts pel proletariat revolucionari i que van ser la clau del triomf de la Gran Revolució Socialista d’Octubre enfront les derrotes sofertes pels revolucionaris insurreccionalistes en aquell mateix temps a la resta d’Europa.

Pràctica la de l'Octubre revolucionari rus que portava en les seves entranyes el nou, Partit i Poder, i que va adquirir la seva substància universal a través de la Guerra Popular a la Xina.

Avui, encara que les masses no s'hagin enquadrat als sindicats i aquests estiguin integrats en el règim dictatorial de la burgesia, els revisionistes segueixen recolzant el "treball comunista" en el sindicat reaccionari i contràriament, van començar menyspreant un moviment com el del 15M on sí estan les masses, les que precisament han vist les seves aspiracions truncades pel sindicalisme i les seves referències polítiques i busquen un altre model organitzatiu que modeli a la democràcia burgesa, mantenint intacta la seva estructura imperialista. Símil del republicanisme modern pel seu reformisme i, fins a cert punt, de les organitzacions sindicals com recollidor de les demandes econòmiques de les masses. Tragèdia per al revisionisme, que porta dècades esmolant programa, i guillotinant revolució pel camí, per pilotar moviments que el depassen a les primeres de canvi.

Lògicament les masses que poblen aquest moviment, o qualsevol altre, no són un foli en blanc, sinó que arrossegueu una consciència reaccionària projectada sobre tots els seus prejudicis burgesos, els quals ja hem assenyalat més amunt. A més davant d'aquest moviment, com en tots, volen influir, a través de les seves organitzacions, totes les classes socials per posar-ho al servei dels seus interessos propis. Semblen haver-se caigut ahir del niu els comunistes que en les seves anàlisis dialèctiques es dediquen a assenyalar machaconament la intromissió d'anarquistes, de l'extrema dreta, de trosquistes(9)...; o els que es dediquen a fer rebequeries contra el sectarisme i el boicot que sofreixen els seus militants quan intenten participar a les Assemblees. Potser esperaven ser portats en braços cap a la direcció del moviment quan es declaraessin "comunistes". I encara que sense oblidar aquestes incongruències del revisionisme, producte de totes les tares que arrossega el moviment comunista realment existent i que són ramificacions de les mateixes, el que veritablement quedarà novament en evidència amb el 15M és el tronc del revisionisme, la línia sindicalista ancorada en el practicisme, per a més inri inoperant, des de fa dècades.

El 15M ha posat en tensió als diferents sectors socials. Ha demostrat que les masses en el seu moviment espontani no necessiten ser organitzades. A cada ciutat, a cada barri, a cada poble, de les mateixes masses han sorgit els seus líders, s'han destacat els seus organitzadors, els seus portaveus, els seus millors elements anomenats a ser l'avantguarda pràctica del moviment. La situació en què s'ha conformat aquest moviment de masses és el de la fricció entre les classes, principalment les que es beneficien en major o menor mesura de l'ordre imperialista, en una societat capitalista esgotada en si mateixa, però que traurà forces per reactivar-se a costa de sumir a més població en la misèria i augmentant les files de l'exèrcit d'esclaus assalariats. L'absència de referència revolucionària, la inexistència de Partit Comunista entès com a fusió de la teoria revolucionària amb el moviment proletari, castiga als indignats a tornar sobre l'estat de les coses contra el qual s'han volgut rebel·lar.

Els oportunistes, després de la ceguesa del 22M ja s'estan reposant per a preparar les eleccions generals. El PCPC-PCPE(10)ja pensa en acudir al moviment. El PTE-ORT(11)carteja al 15M per a que presenti "candidatures electorals del Moviment 15M (abrigallades per partits, sindicats i moviments socials)" malgrat que ha arribat a la "conclusió preocupant" que les propostes de les Assemblees del 15M "no apunten a la Revolució Social". En el PCE ML(12) intenten casar el seu republicanisme burgès amb el reformisme dels indignats, la qual cosa no els costaria molt si només depengués d'ells.

Tots a estavellar-se una vegada més amb la realitat de la mà del vell esquema sindicalista per intentar fer combregar a les masses amb les seves sigles, atès que ells ja han combregat amb els programes reformistes de l'espontaneïsm.

La indignació no s'ha acabat. Encara que el que ja s'està solidificant com 15M triga més o menys a trobar la seva unió amb l'Estat, el model organitzatiu que s'ha forjat en la desconfiança cap a les principals manifestacions de la representativitat burgesa actualment existent, té encara recorregut. El proletariat revolucionari per la seva banda encara que ha de seguir solucionant les tasques de la reconstitució ideològica i política del comunisme, ha d'estar atent a aquests moviments i ha de rescatar els seus ensenyaments. Perquè un moviment espontani d'aquestes característiques, amb el Partit Comunista reconstituït, és a dir, amb un moviment de masses

revolucionari originat des de la consciència, des de l'activitat creadora de l'avantguarda, encara que no estaria regit pels mateixos cànons del 15M (doncs la presència d'un moviment proletari revolucionari alteraria tot el quadre polític i social de partida, i la pròpia actitud de l'Estat, amb tota probabilitat molt menys permissiva i més dura, respecte a aquests moviments espontanis), seria un espai de combat per al comunisme i una bretxa oberta per estendre l'organització del moviment revolucionari.

Però per aconseguir aquestes tasques s'ha de tenir clar a cada moment quina és l'avantguarda i quins són les masses a les quals aquesta ha de dirigir-se. On estan les contradiccions a desenvolupar per a sintetitzar-les en més organització i millor compressió de les lleis de la realitat, per a escalar en el procés dialèctic de reconstitució del moviment revolucionari.

Avui el moviment comunista i les problemàtiques que el tenallen estan molt lluny de les profundes masses de la nostra classe, passant per la resolució de la contradicció entre l'avantguarda teòrica marxista-leninista i l'avantguarda teòrica no marxista-leninista. Sense solucionar aquest pas és impossible reconstituïr la ideologia i aspirar a incidir en unes lluites que puguin separar-se de l'espontaneïsmes i constituïr-se en referent *emancipador dels obrers i les masses oprimides.

*Moviment *Anti-Imperialista
Juliol de 2011*

Traducció d'Espai Alliberat

Notes

.....

(1) Parlem en termes generals de l'absència d'un moviment obrer sindical organitzat a l'Estat espanyol, fruit de la descomposició del moviment revolucionari i de l'ingrés per part de l'aristocràcia obrera a les aliances que conformen la dictadura del capital. Aquest buit d'organització generalitzada de la classe obrera, no vol dir que no existeixin lluites econòmiques concretes i "combatives": Els vaguistes del Prat al 2006, Neteja del Metro de Madrid a 2007, TMB al 2008, el sector del metall gallec al 2009, els miners de Lleó o Metro de Madrid al 2010... lluites econòmiques organitzades per la classe obrera sense necessitat que les avantguardes panfletaries, que creuen que l'obrer no pot lluitar pel seu tros de pa sense la seva "direcció", les guessin amb el seu immaculat programa republicà.

(2) Durant les negociacions, posteriors al 22-M, per triar el govern de la diputació alabesa, un sector de Ezker Batua, la marca del PCE-IU a Euskal Herria, va proposar al PNB que per lliurar-los els seus vots havia de col·locar a desenes d'afiliats d'EB a l'Administració així com permetre a la coalició la gestió de diferents subvencions. I el senyor Cayo Lara encara s'estranya quan els indignats del 15M l'esbronquen i l'expulsen de les seves concentracions.

(3) Ni més ni menys que els que al 2006 eren el Cap superior de Policia del País Basc, el Director General de la Policia Nacional i l'Inspector de la Brigada d'Informació d'Àlaba. Tots ells encausats pel "cas Faisà" sota l'acusació de col·laboració amb banda armada, revelació de secrets i encobriment.

(4) Entre uns altres, veure l'article "Grècia: violència, provocadors policials i manipulació", publicat per Solidaire i traduït pels seus adlàters a l'Estat espanyol, UP.

(5) "Els CJC/Joves Comunistes del Poble Català davant els fets esdevinguts durant la manifestació alternativa del 1º de Maig a Barcelona."

(6) El 27 de Maig els Mossos d'Esquadra van intentar desallotjar la Plaça de Catalunya, lloc en que es trobava l'acampada dels indignats a Barcelona, escudant-se en que es tractava d'una operació de neteja de la plaça, que s'havia de preparar per allotjar les celebracions pel triomf europeu del FC Barcelona. Van haver-

hi desenes de ferits i els antidisturbis van aprofitar les seves càrregues per robar material informàtic als acampats.

(7) “Declaració del CE del PCPE sobre les mobilitzacions iniciades el 15 M”

(8) Comunicat del PCPE sobre la seva participació a les eleccions del 22M. Madrid, 26 febrer de 2011

(9) Si per “trosquistes” entén l’ortodòxia revisionista a organitzacions com Esquerra Anticapitalista, s’ho hauria de fer mirar, puix comparteixen programa i tàctica sindical-parlamentària, a més del seu afany per practicar l’entrisme en el moviment de masses espontani com a forma de construir “moviment revolucionari”.

(10) “Informe Polític del CC del Partit Comunista del Poble de Catalunya” 25-06-2011. Enfront de les presses electorals del PCPE que el van portar a postular-se contra el 15M, el PCPC, amb més temps i calma, torna sobre la línia sindicalista de participació en els moviments socials.

(11) “Carta Oberta del PTE al Moviment 15M” Aconsellem encaridament la lectura d’aquesta carta signada pel Secretari General del PTE-ORT perquè deixa a les clares el nivell polític d’aquesta organització i, sobretot, la venda de principis a que han arribat els revisionistes amb tal d’aconseguir la seva “unitat comunista”.

(12) Veure “Informe del Secretariat al Comitè Central del PCE ML”, Juny de 2011